

Nr 49.

Av herr **Andersson** i Alfredshem **m. fl.**, *angående ökning av antalet examinerade tandläkare.*

1938 års riksdagsbeslut angående folktandvården har med stort intresse omfattats från allmänhetens sida. Emellertid har utbyggnaden av denna vårdform ej kunnat ske så snabbt, som vore önskvärt, bl. a. på grund av brist på tandläkare, som äro villiga att taga anställning i folktandvårdens tjänst.

Enligt vad de sakkunniga beräknat är behovet av antalet tandläkare omkring 800 vid fullt genomförd organisation av folktandvården i hela riket. För närvarande synes endast ett hundratal av dessa platser vara tillsatta.

Av de 92 tandläkare, som årligen utbildas, torde ett större antal ägna sig åt privatpraktik, varför folktandvården har stora svårigheter att få tandläkare för sin verksamhet.

Den bristande rekryteringen till distriktstandläkaretjänsterna torde i första hand bero på det förhållandet att den privata tandläkareverksamheten är så väsentligt mera inkomstbringande, att en fast anställning vid distriktstandvården ej ter sig särskilt lockande. I någon mån beror nog också den otillfredsställande rekryteringen på en verklig brist på tandläkare.

För att avhjälpa denna brist torde det vara lämpligt att staten ger möjlighet till utbildning av ett större antal tandläkare varje år.

Statens besparingsberedning, som uppmärksammat detta förhållande, framhåller, att statsmakterna böra vidtaga åtgärder för att utöka antalet nyutexaminerade tandläkare i den utsträckning, som erfordras för att säkerställa tillgången på distriktstandläkare. Därvid är ett visst överskott av tandläkare nödvändigt för att kunna erhålla befattningshavare även till perifert liggande och eljest svårbesatta tandvårdsdistrikt, för så vitt man icke vill välja den utvägen att införa viss tids tvångstjänstgöring å dessa platser som villkor för att erhålla transport till mera centralt liggande distrikt.

Vidare säger landstingsförbundets styrelse i sitt yttrande den 8 okt. 1941: Sker icke snart en ökning av antalet tandläkare torde i samma mån som folktandvården utbygges rekryteringssvårigheterna komma att ökas och därmed kraven på löner att stegas. Tillgången på tandläkare är huvudsakligen beroende av tandläkareinstitutets utbildningskapacitet, vilken helt regleras av statsmakterna. Det kan under sådana förhållanden icke anses riktigt, att staten genom att snävt begränsa utbildningsmöjligheterna skapar en knapphet på tandläkare, som i sin tur medför väsentligen ökade lönekostnader, vilka landstingen ensamma få svara för. Effektiva åtgärder böra där-

för enligt styrelsens mening vidtagas för att utöka antalet tandläkare. Det förslag om ökning av antalet elever vid tandläkareinstitutet, som besparingsberedningen framlagt, bör förverkligas, och därjämte synes böra tagas under övervägande huruvida icke den gamla tanken att anordna ytterligare ett tandläkareinstitut nu skulle kunna realiseras. De sålunda föreslagna åtgärderna kunna visserligen icke bringa någon omedelbar lättnad på förevarande område, men det synes värdefullt, att man för framtiden kan räkna med att de nuvarande rekryteringssvårigheterna så småningom skola upphöra.

Då av dessa samstämmiga uppgifter framgår, att ett stort behov av tandläkare för folktandvårdens ordnande föreligger synes det oss att denna fråga är av synnerligen brådskande natur.

I anslutning till ovanstående få undertecknade föreslå,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t framhålla nödvändigheten av skyndsamma åtgärder för att utöka antalet examinerade tandläkare.

Stockholm den 17 januari 1942.

K. J. Andersson,
Alfredshem.

Lars Jonsson
i Haverö.

Ernst Berg.

Fredrik Sundström.

E. Oskar Åkerström.

Gösta Skoglund.

John Lundberg.

Hulda Skoglund-Lindblom.

Verner Karlsson.

Judith Olsson.

E. W. Norén.

Anna Lindqvist-Petersson.

K. G. Viklund.

Sigfrid Jonsson.